

1673 2. Beh. af Forfl. t. Finantslov f. Finantsaaret fra 1. April 1877 til 31. Marts 1878. 1674

Mænd, som slet ikke havde Plads i noget af Thingene. Jeg antager, at det ærede Medlem er enig med mig i, at alle tre Veie kunne bruges. Man kan ogsaa tænke sig den Mulighed, at Mænd, der ere tagne fra det ene Thing, fortrinsvis kunne repræsentere det andet Thing. Tror det ærede Medlem ikke, at dette skulde være muligt? Hvis der nu blev valgt et Ministerium — jeg fremsetter dette som et Lantseexperiment, og uden mindste Krav paa praktisk Anvendelse har jeg Lov til at gjøre dette Lantseexperiment, — hvis der blev taget et Ministerium af disse Mænd her ved Bindeduct, saaledes som de sidde her lyslevende, saa vilde det ikke kunne benægtes fra nogen Side, at dette Ministerium omfattede Medlemmer af dette Thing; thi de have tildels været i dette Thing, saa længe det har bestaaet, og dog tror jeg, at det vilde blive betragtet som et Landsthingsministerium (Stemmer: Ja!). De ærede Medlemmer maa altsaa mene, at deri skulde ligge, at dette Ministerium vilde gaa aldeles op i Landsthinget, i hvilket Tilfælde det vilde være ligegyldigt, om de Paagjældende vare komne fra Landsthinget eller ei; men dette er Noget, som det forekommer mig, at der skyldes et Bevis for, som ikke er leveret, thi det kommer jo ganske an paa, hvorledes man opfatter Sagen. Jeg holder mig overbevist om, at der er Mangfoldige, som ville erkjende, at ogsaa dette nuværende Ministerium er fremkommet med forskjellige Love og Forslag, som paa ingen Maade i og for sig kunne siges at være Landsthingsforslag eller at interessere Landsthinget. Der er mange Retninger, hvori der allerede er viist en Tilboielighed til at komme Folkethinget imøde — ingenlunde med Sympathi fra Landsthingets Side; men det forstaar sig, naar Folkethinget saa uden videre forkaster Forslagene, bliver Sagen staaende derved, og man kommer ikke videre ind paa en egentlig Undersøgelse af, om da virkelig dette Ministerium er et Landsthingsministerium i den Forstand, hvori den ærede Rigsdagsmand har ment det. Det er netop Majoriteten her, der har forhindret, at det kunde være kommet til fuld Erkjendelse, om dette var Tilfældet eller ikke, og jeg for mit Vedkommende anser dette for en stor Feil og for at være det, som navnlig gjør, at de Mænd, der ikke have sluttet sig til den store Kreds, hvortil den ærede Rigsdagsmand hører, ikke saaledes kunne sælde Staven over Ministeriet, men maa sige, at det slet ikke har kunnet komme til at vise, — hvad vi netop tro, at det vilde have viist, endog i en

betydelig Grad —, at det var dets virkelige Opgave, og at det virkelig med Sandhed udtalte ved sin Tiltræden, at det vilde gjøre Alt for at tilveiebringe en rolig og jevn Udvikling ved en Forening af de forskjellige Hensyn, der kunde tages til begge Thing. Dette er, som sagt, ikke kommet til at vise sig. Men forøvrigt har jo denne Minoritet, denne lille Minoritet, som man ellers ikke kan give en tilstrækkelig diminutiv Form for at vise, hvor lille den er, indskænket sig til at støtte det nuværende Ministerium overfor, hvad vi anse for meget ubegrundede og hensynsløse Angreb. Dermed er Stillingen ganske klart givet. Naar det ærede Medlem nu vil forlange at vide, hvad der nu skal ske, og hvad der vil ske, dersom dette fortsættes, naar han vil have os til at forklare, hvad der skal ske, naar det forenede Venstre — eller, om Forlædelse, det var maasse for nøgagtig betegnet — naar dette Modparti, Majoriteten, Flertallet driver sin hensynsløse Opposition saa vidt som blot muligt, saa synes dette dog at være noget ubilligt af ham. Jeg antager, at det er rimeligere for os, for de smaa Folk, ifølge den os anviste Stilling, at spørge de Store, hvad deres Mening er, hvortil de tænke paa at komme ud af alt dette. Det sidde vi unegtelig i stille Forventning om at erfare. Jeg tilstaa, at vi med en betydelig Grad af Overraskelse se paa mangfoldige af de Ting, der komme frem her, og vi se derpaa med en ikke ringe Frygt for, hvad Enden dog skal blive; men Overraskelsen bliver for stor, naar de Herrer ville sige til os: „Nu er det Over, der skulle sige, hvad Enden vil blive.“ Derom tror jeg, at den ærede Rigsdagsmand ikke maa henvende sig hverken til mig eller til denne Side. Hvor smigrende end denne særdeles Interesse fra det ærede Medlems Side kan være, gaar det dog ikke an at stille denne Fordring til os. Det har i det Hele en Banskfelig, som maasse Flertallet begynder at føle, at være Flertal. Jeg maa maasse nu, da jeg har offeret saa Meget paa Besejdedens Alter, tillade mig et Dieblif at være saa ubesteden at sige, at jeg har kjendt den Situation, at være i Flertal, og sølt Banskfelighederne derved. I visse Henseender er det langt bekvemmere at være i Mindretal. Der er virkelig store Banskfeligheder forbundet med at være i Flertal, og jeg tror, at det Flertal, vi nu ere i Besiddelse af her i Thinget, af og til føler disse Banskfeligheder temmelig stærkt. Men med alt det Vensteb, vi som Kolleger have for de Herrer, kunne de dog ikke undre sig, om vi finde os i at